

Cele
coloane
ale
SUCCESULUI

12

Jim Rohn • Chris Widener

EDITURA AMALTEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROHN, JIM

Cele douăsprezece coloane ale succesului / Jim Rohn;
trad.: Iris Manuela Anghel-Gîțlan. - București:
Amaltea, 2006

ISBN (10) 973-7780-70-1;
ISBN (13) 978-973-7780-70-6

I. Anghel-Gîțlan, Iris Manuela (trad.)
159.923.2

TWELVE PILLARS
JIM ROHN, CHRIS WIDENER

© Copyright by Jim Rohn International 2005

www.jimrohn.com, info@jimrohn.com
www.criswidener.com, info@criswidener.com

CELE DOUĂSPREZECE COLOANE ALE SUCCESULUI
JIM ROHN, CHRIS WIDENER

ISBN (10) 973-7780-70-1;
ISBN (13) 978-973-7780-70-6

© 2006 – EDITURA AMALTEA

Cuprins

<i>Dedicații</i>	7
<i>Prefață</i>	9
1. <i>O întâlnire neprevăzută</i>	13
2. <i>Trăiți o viață sănătoasă!</i>	29
3. <i>Darul relațiilor interumane</i>	39
4. <i>Îndepliniți-vă obiectivele!</i>	47
5. <i>Folosirea eficientă a timpului</i>	57
6. <i>Înconjurați-vă de oameni aleși</i>	61
7. <i>Trebuie să învățați pe tot parcursul vieții</i>	75
8. <i>Viața depinde de arta vânzării</i>	85
9. <i>Venitul e rareori mai important decât dezvoltarea personală</i>	95
10. <i>Comunicarea reprezintă un teren neutru destinat înțelegerii interumane</i>	103
11. <i>Lumea are întotdeauna nevoie de lideri extraordinari</i>	111
12. <i>Lăsați o moștenire!</i>	119
<i>Despre Jim Rohn</i>	131
<i>Despre Chris Widener</i>	133

Prefață

Un prieten mi-a făcut odată un compliment extraordinar. Mi-a spus că lecțiile despre viață și arta de a conduce pe care le împărtășesc publicului meu sunt niște „adevăruri nemuritoare, nu niște tematici la modă“. Există anumite principii fundamentale ale succesului – niște adevăruri nemuritoare și universale – pe care toți oamenii le pot pune în aplicare în așa fel încât vor fi capabili să obțină succesul în toate domeniile vieții lor.

Acesta este motivul pentru care sunt un mare admirator al lui Jim Rohn și consider că este un mare privilegiu să fiu coautorul romanului de inițiere *Cele douăsprezece coloane ale succesului*. Lucrarea vă dăruiește adevărurile nemuritoare ale unuia dintre cei mai mari oratori motivaționali ai generației noastre. De peste 40 de ani, Jim călătorește pretutindeni în lume, împărtășind principiile și filozofiile pe care le veți întâlni și în *Cele douăsprezece coloane ale succesului*. Este o onoare pentru mine „să investesc“ aceste lecții prețioase într-o operă de ficțiune pentru ca toate generațiile viitoare să se poată înfrupta din înțelepciunea lui Jim.

Recunoscut în anii '80 și '90 ca fiind cel mai mare filozof al Americii în probleme de afaceri, mesajul lui Jim Rohn continuă să dăinuie și în secolul XXI, influențând viața a milioane de persoane din întreaga lume, printre care se află și renumiți oameni de afaceri, oratori și scriitori. Când Asociația Națională a Oratorilor i-a decernat premiul pentru Arta Influenței (Master of Influence) – cel mai prestigios titlu din breasla oratorilor profesioniști – în vara anului 2004, am înțeles cât de influente pot fi cuvintele lui Jim în procesul de modelare a gândurilor și ideilor celor care – la rândul lor – modelează gândurile și ideile milioaneilor de oameni de pretutindeni.

Așadar, fie că aceasta este prima voastră întâlnire cu Jim Rohn, fie ați mai avut ocazia să-i ascultați sau să-i citiți cuvintele, vă invit să savurați aceste lecții structurate sub forma *Celor douăsprezece coloane ale succesului*. Ele sunt într-adevăr niște adevăruri nemuritoare, care – de le veți urma – vă vor călăuzi spre o viață mult mai bună. Când veți reflecta asupra fiecărei lecții în parte, întrebați-vă cum le puteți pune în aplicare în viața voastră! Transformați aceste idei în fapte certe, iar ele vă vor schimba viața și cariera așa cum nu v-ați imaginat vreodată!
Lectură plăcută!

Chris Widener

Prefață

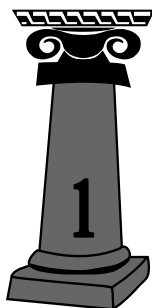
Oamenii care participă la conferințele mele mă întreabă adesea de ce – la vârsta mea – continui să străbat mapamondul, organizând conferințe și ținând discursuri. Răspunsul meu este cât se poate de simplu: vreau să las o moștenire în urma mea.

Imaginați-vă împreună cu mine următoarea scenă!... Când eu nu voi mai fi, cineva – aflându-se într-un pod – va scotoci printr-o cutie cu cărți vechi și prăfuite. La un moment dat, găsește o carte scrisă de mine și cuvintele de pe copertă îl determină să o deschidă. Suflându-i praful dintre pagini, începe să o răsfoiască până când ochii îi cad asupra unei propoziții, care îl îndeamnă să o citească. Și în timp ce citește, cuvintele îi dezvăluie – încetul cu încetul – un univers întreg de principii valoroase, menite să-i schimbe viața pentru totdeauna. Îi oferă o viziune unică despre destinația la care poate să ajungă, viața pe care poate să o trăiască și visurile pe care poate să și le împlinească. Și atunci, la ivirea zorilor, se întâmplă o minune. Acesta este motivul pentru care merg mai departe.

Acesta este crezul care ne-a ajutat – pe mine și pe Chris Widener – să dăm viață *Celor douăsprezece coloane ale succesului*. Am încercat să contopim armonios principiile și învățăturile fundamentale pe care le împărtășim lumii întregi de peste 40 de ani, țesând în acest fel o mantie unică ce le învăluie în faldurile ei pe cele trei personaje principale – Michael, Charlie și domnul Davis.

Speranța mea (și a lui Chris) este că – după ce veți citi cartea – aceste coloane vor susține edificiul succesului și realizărilor voastre viitoare. Apoi, trebuie să mai faceți un pas important. După ce veți ridica aceste *coloane ale succesului*, creați-vă propria voastră moștenire, dăruind altora învățăturile pe care vi le-ați însușit! În acest fel, veți trăi satisfacția extraordinară că v-ați folosit talentul și potențialul în mod înțelept, binecuvântându-vă în această călătorie familia, comunitatea, profesia și propria personalitate. Mult succes!

Jim Rohn

O ÎNTÂLNIRE NEPREVĂZUTĂ

*„Singura modalitate prin care lucrurile
se pot schimba în viața ta
este să te schimbi tu însuți.“*

– Ce mizerie!

Lovi cu putere tabloul de bord.

– Nu mai suport mașina asta!

Cam acestea erau cuvintele ce caracterizau viața lui Michael Jones: „o mizerie“ și „insuportabilă“.

Avea 40 de ani, era căsătorit de 15 ani cu o femeie cu care pierduse orice legătură de comunicare și avea doi copii pe care nu-i cunoștea așa cum ar fi trebuit să-i cunoască un tată. Adăugați la toate acestea o slujbă plictisitoare, care nu îl stimula cu nimic și care abia îl ajuta să plătească facturile. Într-un cuvânt: existența lui era o mizerie.

Spre ce destinație se îndrepta viața lui? În facultate, el și soția lui, Amy, zămisliseră atâtea visuri... Aveau toată

viața în fața lor și nimic nu li se părea imposibil. Debdau de forță și potențial și doreau să realizeze atât de multe... Dar acum nu se aflau deloc în locul în care speraseră că vor ajunge într-o bună zi.

Michael o iubea pe Amy, dar relația lor nu mergea deloc ca pe roate. De-a lungul anilor, între ei se ridicase un zid impenetrabil, iar el nu știa cum să-l dărâme. Copiii erau minunați, dar nici cu ei nu reușise să stabilească o legătură „normală“ – ca între un părinte și copiii lui.

Iar slujba pe care o avea... nu era sub nici o formă slujba visurilor sale. Era posibil ca un bărbat de vârsta lui să câștige doar 40.000 de dolari pe an fără să existe perspectiva unei promovări și a unei măriti salariale? Nu aceasta era viața pe care și-o imaginase. Dar, din păcate, așa stăteau lucrurile, iar el părea înlănțuit într-o slujbă „moartă“ și în niște relații deplorabile. Nu se bucura de succesul și fericirea la care visase împreună cu Amy.

Dar viața lui avea să se schimbe...

Mașina asta este un adevărat coșmar, se gândi el în timp ce aceasta își dădu ultima „suflare“. Mergând cu 50 de kilometri la oră înainte de a se opri, reuși să o conducă până la o stație de autobuz de la marginea drumului.

Se afla pe drum în interes de serviciu și nu urmase niciodată acest traseu. Era un drum lung, șerpuitor, care îndeplinea rolul de scurtătură între două drumuri principale. Nu prea sunt case pe aici, observă el.

După ce mașina se opri definitiv, Michael ieși afară și începu să-i dea roată. Nu avea cum să afle ce se întâmplase cu mașina lui, pentru că nu știa nimic despre mașini.

Știa cum să pună benzină în rezervor, cum să pornească motorul și... cam atât. *Nu iese fum de nicăieri*, se gândi el, *și asta ar trebui să fie un lucru bun.*

Deschise capota de la motor și începu să-l studieze. Toate firele păreau conectate. Totul părea să fie la locul lui. Habar nu avea ce să facă.

Ar fi trebuit să urmez în liceu niște cursuri de depanare a mașinilor, se gândi el.

Michael își scoase din haină telefonul mobil. Se gândea să-l sune pe un prieten, care era mecanic auto și care l-ar fi putut ajuta să iasă din impas. Descoperi însă un alt obstacol – telefonul nu avea semnal.

– Norocul meu, spuse el cu voce tare. Am reușit să ajungem pe lună și chiar să clonăm o oaie, dar nu suntem în stare să extindem telefonია mobilă în toată țara.

Se uită în jur, încercând să se hotărască ce cale să apuce. În fața lui, cam la o distanță de 60 de metri, drumul făcea o cotitură, lucru care îl împiedica să vadă ce i-ar putea oferi drumul respectiv. Se hotărî, așadar, să meargă în direcția aceea în speranța că va da peste o casă.

În timp ce mergea, lovea nervos pietrișul de pe șosea.

Frustrat, singur și împotmolit – așa se simțea în clipele acelea. Așa era viața lui în general.

După ce trecu de cotitură, Michael descoperi ceva uluitor, ceva ce nu văzuse niciodată în realitate. Văzuse, firește, de multe ori în reviste sau la televizor, dar niciodată cu ochii lui.

Ce drum frumos! Michael se trezi deodată în fața unei case uluitoare, cum nu mai văzuse vreodată. „Casă“ poate că nici nu este cuvântul potrivit pentru a descrie construcția respectivă.

Pe partea dreaptă a drumului se aflau niște porți uriașe. Gardul din cărămizi mari și fier forjat se întindea pe o distanță de cel puțin 150 de metri. Iar porțile erau înalte de cel puțin 3 metri. În spatele porților se afla o casă care ar fi trebuit să aibă o suprafață de peste 3.000 de metri pătrați. Semăna cu cele de pe plantațiile albilor, având 12 coloane care susțineau două etaje – un lucru firesc, de altfel, dacă ținem seama de indicatorul de la intrare, pe care era scris *Cele douăsprezece coloane*. Era o construcție magnifică. Michael rămase câteva minute în fața porții, privind mut de uimire și admirație structura casei.

Reveni în cele din urmă cu picioarele pe pământ, amintindu-și că trebuia să-și repare mașina. Nu mai observase alte case în apropiere, dar nici nu știa cum să intre în casa ce se înălța atât de falnic în fața lui.

Văzu atunci un bătrân îmbrăcat într-o salopetă albă ieșind dintr-un soi de atelier situat pe partea dreaptă a șoselei. Bătrânul se îndreptă spre poartă.

Când se apropie de poartă, bătrânul spuse:

– Pot să te ajut cu ceva, tinere?

– Da, sper din tot sufletul să mă puteți ajuta. Mi s-a stricat mașina și n-am reușit să sun pe nimeni, pentru că telefonul mobil nu are semnal aici. Pot să dau un telefon de la dumneavoastră?

– Poate că ar fi mai bine să mă uit mai întâi la mașină. Poate că voi reuși să o repar.

Bătrânul ar putea avea în jur de 70 de ani, se gândi Michael. Avea cam 1,80 înălțime. Era bine clădit și într-o formă fizică foarte bună, după cum arăta. Părea a fi administratorul vilei. Bătrânul deschise poarta cu ajutorul unei telecomenzi pe care o scoase din salopetă. După ce intră înăuntru, îl întrebă pe Michael unde lăsase mașina.

– Imediat după colț, spuse el, arătând cotitura pe care o făcea drumul.

Bătrânul îi întinse mâna și se prezentă:

– Numele meu este Charlie. Pe tine cum te cheamă?

– Michael. Încântat de cunoștință.

Trecând amândoi de porți, Charlie îi ceru mai multe informații.

– Cu ce te ocupi?

– Lucrez în domeniul vânzărilor.

– Câștigi bine?

– Nu, nu prea.

Bătrânul tăcu un moment și apoi îl întrebă:

– Ești căsătorit? Ai copii?

– Da, sunt căsătorit și am doi copii.

– Asta e foarte bine.

După ce ajunseră la mașină, Charlie deschise capota motorului și începu să-l studieze cu atenție.

– Voi încerca s-o pornesc, spuse Charlie.

Michael îi dădu lui Charlie cheile de la mașină, acesta încercă să o pornească, dar motorul refuză să-i asculte comenzile.

Indicatorul de benzină arăta că rezervorul era pe jumătate plin, dar Charlie bănuia că indicatorul era stricat, iar Michael rămăsese fără benzină.

– Totul pare în regulă, așa că eu cred că ai rămas fără benzină, iar indicatorul este stricat. Hai să luăm niște benzină de la atelier!

Michael nu credea că aceasta era problema, dar nu avea altă opțiune în acel moment, așa că spuse:

– Bine, să mergem!

Se întoarseră împreună la atelier. Trecând de porți, Michael întrebă cine era proprietarul casei.

– Cine este stăpânul casei?

– Un oarecare domn Davis. A construit-o în urmă cu 20 de ani împreună cu soția sa. Un om de afaceri de succes.

Deține mai multe afaceri – este implicat în foarte multe lucruri.

– Cred că afacerile îi merg de minune. Cât de mare este casa?

– Numai casa se întinde pe o suprafață de peste 4.000 de metri pătrați. Deși nu le vezi, mai există o piscină și o casuță destinată întreținerii aparaturii pentru piscină, dotată însă și cu mai multe camere unde te poți schimba pentru baie. Casuța asta se întinde și ea pe o suprafață de peste 1.000 de metri pătrați. În spate, mai este o casă pentru oaspeți de peste 450 de metri pătrați.

– Vai! exclamă Michael. Probabil că are foarte mulți bani.

– Da, e un lucru firesc. Dar atenția domnului Davis nu se concretizează numai asupra banilor. El se mândrește cu faptul că a obținut succesul în toate domeniile vieții. Viața nu se rezumă doar la bani.

– E ușor să spui asta dacă te bazezi pe un cont substanțial, spuse Michael.

– Așa e, dar domnul Davis a obținut succesul în viață înainte de a-și „îngrășa“ contul în bancă. Vezi coloanele acelea din fața casei? Fiecare reprezintă un domeniu diferit al succesului – extrem de important în viață. El și-a construit casa în funcție de filozofia sa de viață.

– Da? Un lucru interesant aș spune.

Ajunseră apoi la atelier.

– Vrei o ceașcă de cafea? întrebă Charlie. Tocmai mi-am făcut un ibric înainte de a te vedea la poartă.

– Da, aș bea o ceașcă.

Michael începu să studieze împrejurimile. Atelierul era aproape la fel de mare cât era casa lui. Era utilat cu toate uneltele și aparatele pe care ți le-ai fi putut imagina.

– Cum vrei cafeaua?

– Tare și fără lapte, mulțumesc, răspuse Michael.

Charlie îi turnă cafeaua în ceașcă și i-o oferă.

– Poftim!

– Mulțumesc.

Michael sorbi o înghițitură și își aținti ochii pe fereastră la vila cea frumoasă.

– Mi-ar plăcea să mă bucur și eu de un succes atât de mare.

---

*Succesul își face
aparitia în
momentul în care
îți depășești
condiția. Așa că
primul lucru pe
care trebuie să-l
faci este să te
perfecționezi,
să-ți remodelezi
propria
personalitate.*

– Sunt convins că l-ai putea obține dacă ai vrea cu adevărat, spuse Charlie.

– Mă lupt de peste 18 ani să-l dobândesc, dar se pare că-mi scapă printre degete.

– Ai muncit foarte mult, nu-i așa? întrebă Charlie.

– Da, am muncit foarte mult – mai mult decât marea majoritate a oamenilor.

Stau peste program, fac ore suplimentare – tot ce-mi stă în putință.

– Poate că asta e problema ta, spuse Charlie.

– Munca asiduă poate fi o problemă? Întrebă Michael nedumerit.

– Nu, munca nu este o problemă în sine, dar domnul Davis susține că *prima coloană a succesului o constituie munca de modelare a propriei personalități*, nu munca depusă într-o slujbă.

– Nu înțeleg, spuse Michael.

– Vorbesc de *cele douăsprezece coloane ale succesului* desemnate de domnul Davis. Prima este **dezvoltarea personală**.

Succesul își face apariția în momentul în care îți depășești condiția. Așa că primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te perfecționezi, să-ți remodelezi propria personalitate.

– Dar mi s-a spus întotdeauna că – dacă te spetești muncind – vei obține în cele din urmă succesul. Nu este adevărat?

– Nu în totalitate. Vezi tu, procedura este următoarea: obții o slujbă într-o companie și salariul de rigoare – salariul pe care îl meriți datorită talentului și priceperii tale. Așa că poți să muncești cât de mult vrei, să stai peste program și să faci ore suplimentare, dar atâta timp

cât talentul tău rămâne la același nivel, nu vei fi niciodată propus pentru o promovare și o mărire salarială.

– Și atunci cum pot să le obțin?

– Trebuie să începi să-ți remodelezi personalitatea.

– Tot nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Michael, luând o altă înghițitură de cafea.

– Bine, lasă-mă să-ți explic! se oferi Charlie. Lucrezi în vânzări, nu-i așa?

– Da.

– Bun. Câștigi o anumită sumă de bani în funcție de cât de bine îți vinzi marfa. Poți să muncești pe brânci, dar vei câștiga aceeași sumă de bani pentru că talentul tău ca agent de vânzări este limitat. Trebuie să devii, așadar, un *agent de vânzări mult mai bun*. Pentru asta însă nu trebuie să muncești 5 ore în plus. Trebuie să-ți remodelezi personalitatea și modul de a gândi.

– Și cum pot să fac asta?

– Trebuie, în primul rând, să citești cărți, să participi la conferințe și să studiezi modul de gândire al celor care au obținut succesul în domeniul vânzărilor. Apoi, trebuie să pui în practică informațiile pe care le-ai cules; să implementezi lucrurile pe care le-ai învățat; să-ți integrezi ideile în munca pe care o prestezi în fiecare zi. În acest fel, când vei trece la acțiune și vei

încerca să-ți vinzi marfa, vei reuși să faci mult mai multe vânzări, pentru că ai devenit un agent mult mai bun.

– Aha, spuse Michael, privind pe fereastră vila ce se înălța semeț în depărtare. Apoi se întoarse spre Charlie, întrebându-l cu un zâmbet: Cum ai devenit atât de înțelept?

– Îți împărtășesc doar lecțiile domnului Davis. Trebuie să muncești din greu să te perfecționezi, să-ți remodelezi personalitatea. După aceste cuvinte, Charlie începu să tușească. La început, Michael a crezut că bătrânul se înecase cu ceva, dar nu aceasta era cauza tusei.

– Te simți bine? îl întrebă Michael.

Răspunsul veni abia după câteva minute, când Charlie își reveni.

– Da, mă simt bine. Am uneori accese de tuse. Asta-i tot.

– Bine. Începusem să-mi fac griji, spuse Michael înainte de a-și relua șirul gândurilor. Și ce mai spune domnul Davis despre procesul dezvoltării personale?

– Păi, spune foarte multe lucruri, Michael, răspunse Charlie chicotind.

– Mai spune-mi, te rog! Am nevoie de foarte mult ajutor.

– De ce crezi că ai nevoie de un ajutor atât de mare?